

VNOOVE

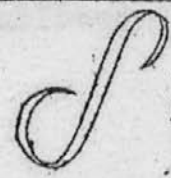
ZARJE

Št. 5.

M a j t r a v n 1948

Letnik I.

VSTRANI!

poznal si višja, plemenitejša načela. V svojem mladostnem navdušenju skleneš: Po tej poti bom šel! Vzgleden mladenec hočem postati!

A že naslednji dan, pri vstajenju se ti nič kaj n ne ljubi - prav mnogo moči porabis, da se pravočasno skopljes iz postelje in da stopiš v cerkev.

Tudi pri učenju, ali pa pri delu ti uhajajo misli venomer na zabavno področje. In zopet se moraš ponovno z vse silo odtrgovati od teh zapeljivih predstav in se vračati k svojemu opravilu.

Kratko spoznaš: Lažje je delati dobro sklepe, kakor pa jih vršiti. V tem ravno pa je tudi pomen samovzgoje, da preideš od besed in lepih sklepov k dejanjem. Samo v tem spoznaš plemenitega mladca.

Tedaj, ko opustiš svoje sklepe, tedaj, ko se prepustiš trenutnemu razpoloženju in mikom, tedaj ko se z drugimi zabavas, postavljaš dolžnosti na zadnje mesto, tedaj ni treba prav nič berbe, kaj ne, nič vztrajnosti. To si že opazil. Res, prav polagoma in udobno zdranes na dno, kjer živi ogromna masa ljudi. Ampak tega ne smes kajti če boš že od začetka običal na dnu, potem si življenje zapravlil.

Dolžnosti, ki te kličejo, sklepi, ki ti jih narekuje razum in boljša spoznanja, skleni izvrševati v vsakdanjem življenju.

In ne obupaj, če se ti ne posreči spraviti vseh svojih dejanj v sklad s pravimi načeli", pravi Mark Avrelij.

Tu moraš začeti z vso vztrajnostjo. Lepa lastnost, ki je ra zlasti pri mnogih ljudeh, in sicer uglednih, ni najti! Tako ne donežejo nikdar tistega uspeha, ki bi ga sicer morali pri svojih sposobnostih.

Moč vztrajnosti pa krepiš, čim bolj delaš in čim bolj se vadiš v vztrajnem delu. V sebi boš našel nove moči in sile, ki se razvijajo prav it te vtrajne borbe in dela. "Kder z vsemi silami strmi za gotovim ciljem in mu posveti z vztrajnostjo, bo v sebi odkrival dan za dnem nove moči in sile, o katerih poprej niti slutil ni," pravi Mihamer Toth, veliki mladinski voditelj. Podoben pa piše tudi dr. Usenionik, največji slovenski filozof v svojih spisih o moči volje.

Čim globlje boš kopal v svoji notranjosti, tem bolj boš spoznal, da v človeku sre velike sile in sposobnosti.

Vztrajnost je plemenita navada, ki pripelje do zmage in zaželjenega uspeha. Brez vztrajnosti ni izvršenega nobenega dela, tudi najbolj preprostega ne. Čim večje in višje so postavljene naloge, tem več potrebuješ vztrajnosti. Če tudi je delo trdo, neprijetno in trenutno ne vidiš uspeha, boš spoznal čez daljšo čobo, ko boš pogledal nazaj, da si napravil velik korak naprej. Končna krona vztrajnosti je v dosegu cilja, ki se je zdel sprva v nedoseženi višini. Znan je latinski pregovor, ki pravi: Kaplja se kamen razje, ne s silo, temveč s vztrajnim kapljanjem.

Torej vztrajaj in začni od kraja! Nikdar pa ne odnehaj raj di začetnih težav ali celo radi malenkostnih prvih zoprnosti. Prisel bo čas, ko boš s ponosom in z notranjim zadovoljstvom gledal na svojo mladost in samovzgojo, kakor gleda kipar pred seboj lok velikastnega kipa, katerega je izklesal po najnatančnejšem, tenkevoestnem in dolgotrajnem delu.

Ti pa klases svoj značaj! Koliko več rabiš torej previdnosti, natančnosti in vztrajnosti!

ib.

Skrivnost

Junastva

Samopozaba je skrivnost moči in junastva. Najkrajša pot k ljubezni do trpljenja, k tistemu junastvu, ki se za vse križce zanva, juje, ki zna tuho, neopazeno trpeti, je pot samopozabe, vztrajne vaje, da stopimo iz sebe in mislimo in delamo samo za Boga in bližnjega. (Mala Terzija).

Eden za drugim, skupina za skupino, odhajajo v sirni svet iskat si kruha in stalnosti. Kanada, Venezuela, Anglija, Brazilija, Argentina, in kdo ve, katera država se, bo sprejela na so kri.

Tudi naši predniki so odhajali. Razmere so jih prisilile, da so odsli v sirni svet. Tamor koli gres, povsod najdes naše predvojne emigrante. Mnogi so naši skrenno srečo, ustvarili so skromni domek, mnogim pa sreča ni bila mila. Tujina jim je izpila kri, moč in zrvaje. Mnoge pa je tujina odtrgala za vselej slovenskemu narodu. Pozabili so, da jih je rodila slovenska mati. Tujina je pac maceha. Nicesar ne da zstoj, vse kar da, mora biti osluzeno z znojem in krvavimi žulji.

Sešaj zopet odhajajo nasi emigranti. Tezko povejno razmere, kaos in krvav teror v domovini, katero so s krvavo sim srcom zapustili so jih prisilile v begunstvo, in od tod dalje, v sirni svet. Mlada in zdrava slovenska kri oteka, in kdo bo dal zanjo nadomestila...?

Tujina - lepa je od daleč z velikimi in bogatimi mesti najin bogastvom in plodno, se neizrabljeno zemljo. A mrzla in hladna je, ko prideš v njen objem. Olovek v njej postane le malopomenana številka in nič več. Le eno zahteva ima: Daj, in zopet daj! Daj več: moč, zdravje, sposobnost... Prav ima peanik Gradnik, kopravi:

Tvoje luči so kot veščje,
tvoje reke so kot klešče,
nič ne izpuste brez rane,
nič brez krivde iz brez greha.

Le daljava tvoja vabi,
pa si zver, ki rjeka,
pa si kakor bič, ki goni,
dokler se srce ne upeha...

Ali bo imela naša kri v tujem svetu dovolj odpornosti, da se ne izgubi in propade? Bodno vprašanje! Trpeča domovina, vsa slovenska zemlja in na njej vsak grob kliče: Sin, hčerka, ostani to, kar si po božji volji: Katoliški Slovence, katoliška Slovenka!

Vera in narodnost, božje in narodno razodetje - je dvoje dragocenosti, ki mora z vsakim slovenskim emigrantom na pet. V luči vere tudi v tujini, nemirnem hlasterju po deščku, po ugodju in sreči ne bo nihče zgrešil svoje življenjske poti. Misel, za kaj višjega sem uotvarjen, mora oloveka tudi na tuji zemlji dvigati, blaziti, osrečevati in odvracati od vsega, kar bi utegnulo omadeževati ugled in dobro ime Slovencev. Ljubosona do slovenskega naroda, ki je doma na križ pribit, in katerega živ del mora biti vsak emigrant, vелеva, da se tega zaveda in ohrani svoj narodni ponos tudi med tujci. Beseda materina mora biti prav ta-

Beseda materina mora biti prav tako dragoceni zaklad, kakor vera očetov in matere. Ni okolščine, ki bi katerega opravičevala, da bi zapravljal to dragocenost. Naše družine morajo biti tudi na tujem varno zatočišče slovenske besede, posoda vsega dobrega in lepega, trdnjave postenosti, treznosti, delavnosti in nrvnosti. Iz slovenskih družin v tujini mora izžarevati vzgled žive predanosti in zvestobe Bogu. Tako bo vsak emigrant najlepše izpolnil svojo nalogo, katero mu bo Bog odločil v tujini - apostolat lepega zgloda, žive vere in nrvnostnega življenja.

Domovini moramo koristiti tudi v emigraciji. S čim? S tem, da se v tujini ne zavržemo, ne propademo in ne izgubimo, marveč, da se duhovno in nrvno izkristaliziramo, da si izpopolnimo duševno obzorje. Kar je nrvno slabega, to odločno zavrcajmo, budimo toliko odporni! Kar ima tujina dobrega, plemenitega, to si osvojimo!

Ohraniti se za narod, naše ljudi doma, za slovenski kmečki grunt, je velika zapoved ljubezni do trpeče domovine. Ta misel naj spremlja vsakega izseljenca, v tem smislu naj v tujini tudi živi.

Vera v Boga, ki modro vodi posameznike in narode, upanje v vstajenje naše domovine, in ljubezen do naših največjih svetinj, ki jih je Iman Cankar označil z besedami: Mati, domovina, Bog, naj spremlja slovenske emigrante na poti v nove kraje, jih vodi v njihovih naporih. To je edina garancija, da se slovenska kri v tujini ne bo izgubila, marveč enkrat, ko bo božja volja, spet pomladila naše, sedaj tako žalostne slovenske domove.

ik.-

=====

Kdor podira vero v srcih ljudi, podira v njih temelje človeške družbe. - Plato.

=====

ŽIVLJENJA BOJ

Okoli mene strašni boj divja
in jaz sem v tem vrtincu majhen, sam,
me bo odnesla s sabo sila ta?

Divjaj življenjc, jaz se ne podam,
neklone mi pred tabo moč duha,
za temelj samega Boga imam!

Balantič.

Usodno zlo

Mnogo dežel, med njimi tudi slovenska zemlja, našo lepo domovino, je zadelo hudo zlo. To zlo, bi lahko rekli, je dvojno. Materialno in duhovno. Materialno zlo se očitno in v prvi vrsti kaže v porušeni cerkvi, požganih solah, in razvalinah premnogih domov. Je pape slovenski deželi tudi brez števila grobov, ki molče in vendar najočitnejše kažejo posledice groznega zla. Mnoge razpršene družine so žalostno potrdilo temu.

Enako veliko zlo, če ne še večje, je v duhovnem pogledu. Strahotnih primerov iz tega področja ni treba naštevati. Na vsak korak je vidno in otipljivo.

Na vprašanje, kako je prišlo do take nesreče, smo dobili posebno pred koncem vojne pogosto, če ne vedno, odgovor, da je tega kriv samo okupator. V resnici pa vse to ni le delo okupatorja, ki nas je s svojim škornjem pet dolgih let priiskal ob tla, ampak v veliki meri tudi delo komunizma. Le ta je podraznimi pretvezami in lepimi krinkami izpodkopaval krščanski družinski red in vsiljeval svojega, ki pomeni uničenje vseh krščanskih in kulturnih vrednot, ponizanje človeškega dostojanstva, nasilje najhujše vrste. Zato je ta red za nas, svobodoljubne ljudi, nesprejemljiv. Da se je lažje vrnil med ljudi, je tem svojo pravo sliko prikril in delal podtalno. Od časa do časa je vrgel med ljudi kako krilatice, da bi z njo pobil morda nastali sum.

Vse tako prikrievanje pa komunizmu ni dosti pomagalo. Mnogi so že takoj v začetku spoznali za kaj gre, drugi pa kasneje. Kdor pa ves čas ni spoznal ali pa ni hotel spoznati, je pa po vojni občutil njegov bič na lastnem telesu.

Da se je mogel komunizem tako bohotno razširiti, je v veliki meri kriva prevelika brezbržnost na krščanski strani. V komunizmu smo na splošno videli le neko, precej ododaljeno strasilo, resnične nevarnosti se pa nismo dovolj zavedali. Za papež Pij XI. je l. 1937 izdal znano okrožnico "Divini Redemptoris", v kateri opozarja takorekoč v zadnjem trenutku vernike na veliko nevarnost komunizma. Pa tudi med Slovenci smo imeli odlične moške, ki so narod svarili in opominjali k čuječnosti. Toda ti so pomrli ali pa padli kot žrtve. V sirse slabej odpor proti marksizmu ni dovolj prodril. Zato je ravno med temi našel največ in prvih pomagačev. Mnogi so nasedli iz nevednosti, mnogi pa iz naivnosti. Vsceno pa so bile žrtve na naši strani težke in velike, posebno kasneje, pa se je vršil odpor z orožjem. Tukaj pa smo tudi mi sami marsikaj grešiti proti ljubezni do bližnjega, vsled česar nam Bog ni dal blagoslova.

Proti komunizmu so že pred vojno delale nekatere organizacije, med njimi zlasti "Orli", pozneje pa Fantovski odseki in KA. Toda pravega uspeha ni bilo, nazadnje pač popoln poraz. Vzrok je v tem, ker je bilo naše delo preveč plitvo, površno in smo vzeli vse premalo zares. Spali smo, medtem, ko so nasprotniki marljivo podtalno delali. Nismo poslušali sv. Očeta, ne škofa, ko sta nas se ob pravem času učila in svarila. Držali smo se neke namišljene "zlate sredine", katere pa med krščanstvom in komunizmom ni. Dostikrat smo sami rusili avtoriteto Cerkve in tudi državne oblasti in s tem morda nevede in nehote pomagali komunistom.

Pa tudi prosvetna in vzgojna politika sta bili materialistično usmerjeni. Zraven pa so se krščanski marksisti kot "peta kolona" in razne liberalne organizacije pomagale komunistom. Krščanski socialisti so celo trdili, da se da gospodarski del krščanstva in marksizma združiti, kar pa seveda ni res, saj je papež Pij VI. zapisal v okrožnici "Quadragesimo anno", da s komunizmom ni mogoče sodelovati v pravi nobeni stvari. Tudi Kristus uči: Kdor ni zmenj, je proti meni. Torej nobene sredine in nikakega kompromisa!

Pa tudi needinost med katolicani samimi je velik vzrok, da nismo uspeli. Stari niso mogli razumeti mladih, katerim so brez potrebe in pravoga vzroka očitali stremušvo po oblasti itd. Mladi pa se tudi vedno niso hptali podreti skupnim interesom.

Toda boja se ni konec. Nadljuje se in se celo stopnjuje. Skoraj vsak je zapleten v ta boj, dočim preje ni bil. Sta samo dve možnosti: ali Kristus - ali satan. Nevtralnosti ni! Da pa bo zmagal Kristus, mora trdo poprijeti vsak. Nasprotnik ima dobro izsolano armado in tudi način njegovega vojskovanja je mnogo lažji kot pa je naš, ki zahteva močne volje in celega človeka.

Iz napak preteklosti se učimo za bodočnost, da nas prihodnji dogodki ne bodo našli nepripravljenih. Naše delo mora biti intenzivno, globoko. Nasprotnika ne bomo unicili samo s silo in orožjem, ampak predvsem z mojšo idejo. Zato se ne smemo boriti proti komunistum samo kot proti ljudem, ampak predvsem proti njihovi ideji. Ideja zmaguje, če Bog da svoj blagoslov. Da pa ga, če je ideja za katero se borimo prava, in če molimo in ga prosimo za vodstvo in končni uspeh.

Ro. V.

Na svetu je veliko moških, a malo mož.

N a r o d (i n) p o l i t i k a

V našem narodu je globoko vsidrana zdravo pojmovanje o smislu političnega dela in prave demokracije, ki se je odrazilo v davnem ustoličenju naših vojvod, kakor v gledanju na javno delo od osnovnih občinskih odborov tja do poslanske zbornice. Župansko ali ministrsko mesto je pojmoval kot častni službi, ki ju javni delavec opravlja na v svojo korist, temveč skupnosti. Po tem merilu je wenil in spoštoval svoje predstavnike. Tega idealnega gledanja mu ni vzelo niti samovolja državnih uradnikov, gospodstv, graščakov, ne moderne zablode voditeljstva. Vedno si je ohranjal pogum in ponos, da se branil proti vsakemu nasilju od zgoraj. Vedno mu je bilo tuje gospodarjenje in zapovedovanje od zgoraj navzdol brez poprejšnjega posvetovanja in večinskega sklepa. Sebe ni nikdar smatral za čredo, ki jo naj kak samozvane vodi, kakr se mu ljubi, ampak je vedno zahteval demokratične metode.

Grda medsebojna gonja strank v preteklosti je zadala našemu narodnemu organizmu globoke rane. Ljudstvo je izgubilo vero v stare stranke, saj je bilo tolikokrat varano od ljudi, ki niso očitili z narodom. Zato hoče narod v bodoče spoštovanje katoliških načel tudi v javnem življenju. Machiavelizem in materializem odklanja ne samo teoretično, ampak tudi praktično. V poznanosti vodstva z narodom, ki bo to vodstvo izbral in pa v možnosti za kritiko o njegovem delu, vidi Slovenec dva važna temadja prave demokracije. Narod hoče, da izobrazenec, ki je izšel iz njega, cuti z njim in dela zanj. Takega vzljubi in ga imenuje gospod, če ne, mu je škric. Bolj kot preje, pa se bo otepaj vsakih vsiljivcev, ki bi radi z silo ali zvižajo prišli na oblast. in vladali na njegov račun.

slb.

////////////////////////////////////
 Najdražji zaklad v božjih očeh
 je trnje, ki skrito ranja srce.
 Največja slava na zemeljskih tleh
 so križi, ki nihče zanje ne ve.

M. Elizabeta.

POSLEDNJI

IV.

C Jurkoma mučil pot preko čela. Srajca se mu je prilepila na hrbet. Suho seno se je drobilo v pleve, mu sililo v obraz, oči in usta ter se mu nabiralo na mokri srajci. Gospodar je hitel: "Zadnji voz! - Škoda, da bi nam ga zmocilo, ko je tako suho!"

V zraku je viselo nekaj svinčeno težkega. Sonce je žgalo, niti bilka ni vtrepetala. Dalec na obzorju se je dvigalo počasno in pretečo, kakor črna zagrinjala. Zdaj, zdaj je zagrmelo. Najprej komaj slšno, vneto, nato vedno glasneje. Vedno bliže je prihajal temni zastor. Voagih vijugastih, bliskovito preklal sive oblake, ki so se grozeče bližali. Konji so bili na vse strah in se otepali nadležnega mrčesa. Gospodar je vrgel zadnji šop sena na voz, odložil vile, vzdignil žrd ter jo dal Jožetu na voz. "Hvala Bogu!" se je oddahnil, ko je zlezal z voza. Vtistem hipu je završalo. Dvignil se je vihar, rezko je zagrmelo in vlila se je ploha. Vmes je padala toča. Najprej drobna in redka, nato vedno debelejša in godtejša. Gospodar je zavil ter bil in pognal. Konji so strigali z usesi ter odskakovali naprej in nazaj, potegnili niso. Bič je zvižgal skozi dež in točo, ki je ropotala po konjski opravi. Gospodar je rohnal, v oblakih je grmelo zamolklo, nepretrgoma. Jože je skočil pred konje, prijel za brzde in potegnil.

Žopet je zažvižgal bič. Za palec debela, gošča podpluta lisa se je zarezala kobili preko hrbta. V zraku je tavršalo. Dolg, vijugast blisk je preperal črno nebo. Zagrmelo je proteče, nato pa strahovito počilo. Bližnji hrast je povesil razklano korenje, zasmrdelo je po zveplu. Jože je kriknil. Njegov krik je odjeknil v šumenju naliiva ter se izgubil. Konji so zdivjali, gospodarju je zmanjkalo tal. Voz naložen s senom se je guncal in odskakoval po travniku. Gospodar se je pobral, Jože pa je ležal nepremično na obrazu. Srajca mu je v cunjah visela s hrbta. Po golem hrbtu je polzela kri in se mešala z vodo. Gospodar se ni menil za konje, ki so divjali z vozom skozi naliiv. Rad je imel Jožeta. Poskušal ga je dvigniti. Jože je zastokal težko in bolešno: "Maži!... Kri..." Glava mu je omahnila na prsi. Kri mu je tekla preko čela, lasje so se sprijeli ter se mu lepili na sence...

x x x x x

"Teško", je mrmral zdravnik, častitljiva siva brada se mu je pri sluherni besedi zganila, kakor v potrdilo njegovih besed. Skoraj debelo uro je trajalo, da ga je pregledal. "Kar zasut je z ranami... Hrbtenica zlomljena", je ugotavljal zdravnik ter majal z glavo. Nato so ga prenesli v bolniško sobo...

Gospodar je nestrpno prisluškoval v čakalnici ter napenjal ušesa. Toda nobene besede ni mogel ujeti. "Škoda ga je... Pa tako dober fant... Samo, da bi ne bilo huđega"... In zopet je buljil v bela vrata in čakal. Kakor obtoženec pred sodnikom, se je tresel, ko se je prikazal zdravnik.

"Kako?" Glas se mu je tresel in ni mogel spraviti druge besede iz sebe; "Kako!" Mučen molk je nastopil za trenutek. Zdelo se mu je, da traja vso večnost in želel je, da bi mož s častitljivo brado spregovoril, pa če tudi najstrasnejšo besedo...

Počasi si je pogladil zdravnik valovito belo brado ter ga potrepil po rami: "Nič sene bojte oči! - Petrudil se bom, da vam resim sina... Sicer je težko, zelo težko... Hrbtenica zlomljena, na temenu huda poškodba..."

"Ne govorite gospod", je zajčal gospodar in se sklonil, kakor pod težkim udarcem. Zdelo se mu je, da se je dvignil Jože, kot takrat, ko ga je dvignil na travniku. Kri mu je curljala preko čela, lasje so se mu lepili v strnjeno kri... "Vi! Vi ste krivi... Vi ste me ubili... ubili... ubili..." "Ne, Jože... Nisem...! Odpustil... Prestrasil se je svojih besed... Vem, huđo, je očetu", je spregovoril zdravnik. "Saj ni moj sin... Zato pa mi je tem huđe... je zastokal mož. Sel je globoko po sapo. Trenutek je pomlecal, nato se je zdramil, kakor iz težkih sanj: "Gospod Doktor! Bo okreval ali ne? - Povejte mi vendar resnico, pa če je se tako žalostna..." - "Da, povem vam naravnost: Teško! Zelo dvomim!"

"Pustite me k njemu!" - "Ne morem! Ne smete ga motiti...! Sicer pa je itak va nezavesti. Se se ni zavedel... Jutri pridite pogledat...! Bela vrata so se odprla in zaprla..."

x x x

Drugi dan se je Jože zavedel. V glavi mu je šumelo in ni se mogel premakniti. Dolgo je premišljeval kaj se je prav za prav zgodilo. Počasi se mu je pričelo svitati. Spomnil se je, da sta z gospodarjem nalagala seno.

Nato so mu je zopet zamaglilo. Pogreznil se je nekam v globino in padal vedno globlje in globlje v črno, gluho temo...

Konec prih.

MI smo slovenske zemlje čuvarji,
geslo je naše: Dom, narod, Bog!
Naj razbesne se strašni viharji,
z nami je narod, z nami je Bog!

o Velika nevarnost. o

Takrat, ko so slovenski kraji toliko trpeli vsled stalnih turskih vpadov, ki so slovenske dežele pripravili skoraj na rob propada, je pretila Slovencem še neka druga, nova nevarnost. Začela se je širiti Lutrova vera ali protestantizem.

Luteranstvo so zanesli v naše kraje nemški trgovci in vojaki. Oprijetli so se nove vere zlasti plemiči, ki so videli v luteranstvu ugodno priliko, da se polaste cerkvenih posestev.

Ko je avgsburski verski mir l. 1555 uzakonil načelo: Cuius regio, eius religio - kdor ima oblast, ima pravico tudi odločati podložnikom vero - so zlasti plemiči, ki so bili v naših krajih domalega sami tujci, pritiskali na vso moč na svoje tlačane, da bi sprejeli Lutrove krive nauke.

Luteranstvo se je v naših krajih zlasti širilo okrog leta 1540 - 60. širil ga je posebno odpadli slovenski duhovnik Primož Trubar (rojen na Rašici pri Turjaku, 1508 - 1586). Z besedo in tiskom je širil nove nauke ne le v mestih in trgih, marveč tudi med priprostim ljudstvom. Zaslomba je imel v katoliški veri od-tujenem plemstvu, ki je dajalo zaščito luteranskim predikantom in jih skrivale po svojih gradovih. Bivši stajerski dazelní glavar Ivan Ungnad je dal Trubarju vso podporo za natis protestantskega sv. pisma, ki je bilo v tej dobi prvič prevedeno na slovenski jezik.

Nevarnost je bila velika, da bi slovenski narod zapustil dediščino sv. bratov Cirila in Metoda ter se izneveril katoliški Cerkvi. Pretežni del tuje, fevdalne gosposke je že plaval v luteranskih vodah, po vzgledu plemstva je tudi precejšen del meščanstva bil na tem, da zapusti narodoje katoliške Cerkve. Toda široke plasti slovenskega naroda, zlasti pa njegovo jedro - slovenski kmet - so ostale zveste veri svojih očetov. Odločno so zavrnili krivoverstvo in znova potrdili neomajno zvestobo katoliški Cerkvi.

Slovinci so se dobro zavedali, da je katoliška Cerkev bila, ki je stala na njihovi strani v boju proti mahamedanizmu, vedeli so, da je skupni oče katolicanov, rimski papež, katerega so protestanti tako besno napadali, največkrat dvignil svoj glas v obrambo proti nevernikom. Zato niso morali slediti novim "reformaterjem".

Protestantizem je nastopal proti čestjenju svetnikov in raznim ljudskim pobožnostim, zametal je tudi čestjenje Matere božje. Čestjenje Marijino pa je bilo v našem narodu že od nekdaj globoko vkoreninjeno. Malokje je toliko Materi božji posvečenih svetisc kakor baš na slovenski zemlji.

N i m a m s r e č e .

Velikokrat slišiš tarnati koga, ko mu je dalo spodletelo: "Nimam sreče!" Kadar pa njegov sosed doseže kak uspeh, takoj sodi: "Seveda, njemu je lahko, ker ima srečo". Uspeh ni stvar sreče. Kdor pričakuje uspeh samo od sreče, je podoben onemu, ki čaka, da mu bodo pečene piške same letele v usta. Kdor hoče v življenju napredovati, se ne bo oziral samo na srečo, ampak bo življenje resno pojmoval in vsilil svoje dolžnost. Le poglej sebe! Ali nimam poleg sebe tropa delavcev, ki so v tvoji službi? Kdo je to? To sta tvoji nočni roki, deset prstov, tvoje neutrudljive roke, jasno gledajoče oči, poslušajoca ušesa. Vsi ti so pripravljene zate delati. Poleg tega imaš jasno misleče možgane, ki so podobni zelo zapleteni telefonski in telegrafski centrali, ki sprejemavsašo minuto na stotine raznih brzojavk in telefonskih sporočil, tvojih petero čutov. - Kaj torej čakáš na tujo pomoč? Ali boš čakal, da ti bo stric pomagal izboljšati tvoj položaj? Kdortako misli v svoji mladosti, v življenju ne bo dosegel veliko uspehov. Mohamedanci imajo zelo lep pomenljiv pregovor: Ves svet je božja lastnina, toda Bog ga daje v najmanj pogumnim ljudem. To se pravi: "Mlademu fantu se ne spošobi lenobno čakanje na srečo ali pa neprestano protekcija. Mlad fant si mora svoje srečo kovati sam s težkim, vztrajnim, vsakdanjim delom... Samo tisti bo zmagal, ki hoče reš zmagati, četudi ga zadevajo porazi. Porazom pa ne more nihče ubežati.

V življenju ni glavna stvar sreča, tudi ni bistvena nadarjenost, temveč važno je zavestno, vztrajno veselje do dela. Obrežje življenjskega morja je posejano z brodelomci: to so sijajni talenti, ki jim je manjkala sila volje, pogum in vztrajnosti. Drugi pa so z manjšimi talenti dosegli mnogo večje uspehe, ker so imeli voljo in pri začetem delu vztrajali.

Tihamer Toth.

BBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBBB:::~::~:BB

Zemlja domača ni prazna beseda.

Tu in tam se me je polastila želja, da bi umrl, ker sem bil sam sebi in drugim v težavo. V takih trenutkih sem dobro vedel, da te, pa bodo še tako zapuščen in siromašen, veže trdna veriga na nekaj, česar se vsak hip ne zavedas: ta nekaj je zemlja, na kateri si se rđdil. To je naša edina neskaljena prijateljica, vedno ti kaže isti obraz in zvesta ti ostane, čejo se tolikokrat zatajiš! Ko tako ležim, mi sili iz ruse nova moč v omepegle ude. in prav vsaka koreninica pod mano poganja tudi v moč je telo, da se čutim eno z zemljo, na kateri ležim. Zemlja domača ni prazna beseda: delmojega življenja je, in če mi vzamejo zemljo, so mi vzeli tudi življenje.

